

Fôia acésta eșe în tóra jôia. — Car
prenumeratiunile se primescu în tóte dîbele.

Prețînă pentru Austria pe anu 6 fl. v. a. pe $\frac{1}{2}$ de anu
3 fl. pe trei lune 1 fl. 50. cr.; pentru alte țieri: pe anu
7 fl. 20 cr. pe $\frac{1}{4}$ de anu 3 fl. 60 cr. pe trei lune 1 fl. 80 cr.

Tóte siodiunile și banii de prenumerațiune
sunt de a tranșe la Redacțiune:
Strat'a lui Leopoldu Nr. 33.

Unu soboru in Socodoru.

— Cioroboru pent' unu toporu. —

Vina musa de-mi ajuta
Sê cantu doina pré placuta,
In caraba de cucuta!
Dâ-mi carab'a cu grabire,
Ca sê dau la nemorire
O 'ntemplare minunata,
Minunata si ciudata,
Si sê véda lumea mare,
Ce mai lucru de mirare,
De mirare si laudatu
Face-o clica din Aradu....
Ticu-tacu!
In Aradulu celu vestitu,
Este unu fiscalu maritu,
Unu fiscalu cu gur'a mare,
Câtu o gura de caldare,
Ce resuna peste-otare....
Astu fiscalu pré procopsitu,
De aceea e vestitu,
Câ 'n Aradu facu o clica,
La straini fôrte iubita,
Câ-ci strainii-ori ce voiescu,
Cei din clica le 'mplinescu....
Si acésta clica mare,
Audit'a cu mirare,
Cumcâ 'n cerculu Chisiu-Ineu
Tréb'a cliciei sta camu reu,
Câ-ci Stanescu e candidat,
Candidatu de ablegatu,
Fara sê se fi 'ntrebatu,
Fara sê se cêra svatu
De la clic'a din Aradu...
Of, of!
Pent' acésta cutediare
Clic'a vine 'n tulburare,
Si caiaff'a celu mai mare

Jôra crancenu 'resbunare,
Jora crancenu pe-a sa barba,
Câ-a aret'a la lumea larga,
Cumca ori si ce va fi,
Elu si mai vre-o doi séu tri'
Pe Stanescu-lu voru trantí....
Hi, hi, hi!
Deci ca scopulu sê-si ajunga
Serie 'ndata carte lunga,
Lunga, lunga sê s'ajunga,
Pan' la sufletu sê patrunda,
Dandu la toti aspra porunca,
Ca din campu si de prin lunca,
Diu orasiu si de la satu,
Din intregulu comitatu,
Totu omulu mai invetiatu,
Carele-e batutu la capu,
Ca si clic'a din Aradu,
Sê s'adune la soboru,
La soboru in Socodoru.
Deci la diu'a otarita
Merge-afar' cinstita clica,
Merge-afara la soboru,
La soboru in Socodoru...
Si atunci caiaff'a mare
Se ivesce 'n adunare,
Si vedindu elu o multîme,
De notari, de preotîme
De prin satele vecine,
Dise cumca-i pare bine....
Elu nici bine n'a gatatu,
Candu soborulu a strigatu:
„Dar de ce ne-ai conchiamatu?!”
— Ca s'alegemu candidat,
Candidatu de ablegatu...
Dîce domnulu invetiatu.

Si atunci soboru-i dice:
„De n'ai cumva alta price,
Dauna a fostu sê vini aici,
Si-ai facutu dieu, chiar pecatu,
Câ 'n astu timpu greu si ciudatu
Insedaru ne-ai conchiamatu,
Câ-ci de cumva n'ai dormitu,
Tréba sê fii auditu,
Cumca cerculu Chisiu-Ineu
Si-are candidatulu seu....“
— Are, are, ori nu are,
Ast'a nu-mi da indreptare,
Câ-ci Stanescu va sê véda,
(Si ast'a-o dîcu pe a mea barba)
Cumca trebuie sê cada...
Deci propunu de candidat,
Pe barbatulu luminatu:
Bonciu fiscalulu din Aradu...
— „Nu ne tréba renegatu!”
Dîce corulu indignatu.
Si pe rendu camu totu asié
Mai vre-o siese candidá,
Dar soborulu indignatu
Ne'ncetatu totu a strigatu:
— „Nu ne tréba candidat,
Câ-ci adi cerculu Chisiu-Ineu
Si-are candidatulu seu....“
Deci caiaff'a cum vedîu
Câ 'n soboru uritu cadiu
Se lasà d'acestu soboru
Si afara in ocolu,
Se 'ndreptá cafra poporu,
Pe „cei siepte“ éra-i spuse,
Dar si-aci uritu cadiuse,
Câ-ci poporulu adunatu
Totu strigá neincetatu:

„Nu ne tréba candidatú,
Câ-ci adi cereulu Chisiu-Ineu
Si-are candidatulu seu,
Si aici ori ce va fi,
Totu Stanescu-a reesi,
Elu e alu nostru candidatú,

Si lu alegemu d'ablegatu...
Astfelu dar in Socodoru
Se facú multu cioroboru,
Cioroboru pentr' unu toporu,
Fara sê se fi 'mplinitu
Ce „caiaff'a“ a doritu;

De 'mplinitu s'a implinitu,
Ceca ce n'ar fi ganditu
Unu „fiasco“ pré cumplitu.
Prosit!!!

Gur'a Satului.

Gur'a Satului in prinsórea de la Vatiu.

Nu ve spariati, iubittii mei cetitori, de acestu titlu! Gur'a Satului nu si-a dobanditu inca in asié mare mesura iubirea procurorului de statu, — si ierte-me, câ nici nu dorescu, — ca dsa ca procuroru sê-mi procure unu cvartiru liberu in Vatiu. Nu! Gur'a Satului mai spune inca si acuma adeverulu, verde si liberu in libertate, de si mai multi denun-cianti, poltroni si miserabili — toti romani — s'au incercatu mai de multe ori a-i bagá pumulu in gura.

E bine, ce am cautatu dara eu la Vatiu? — me intrebati dvóstre.

M'am dusu sê vediu cvartirulu liberu alu diuaristiloru condamnati; am fostu sê mai vorbescu o vorba dóne cu Alesandru Romanu, carele in singu-retatea sa va fi primindu bucurosu visitele; si in fine m'am dusu sê vediu, déca mai este acolo locu pentru fratele Ionu Porutiu? si pentru... ca sê facu cu-noscintia cu dlu directoru alu inchisórei de acolo, câ-ci noi diuaristii trebuie sê traimu bine cu acestu domnu, carele in totu minutulu e gata a ne primi sub ariplele sale, — apoi cunoscutii totu-de-una sunt bine primiti.

Sosindu la statiunea calei ferate de la Vatiu, indata fui salutatu de vócea unгурésca a unui slo-vacu. Erá unu birjariu, carele mi se imbiá cu gura mare, facéndu unu tololoiu destulu de mare.

Altu birjariu nu erá, si a nume din acea cauza, câ in Vatiu nici nu existe altulu. Deci nu potui s'a-legu multu, de cumva nu me resolvam, ca sê ieu unu caru simplu, care ti-scutura si crerii.

Intr'aceste birjariulu totu me intrebá, câ la care otelu vreu sê tragu?

In giuru de mine erau pré multi ómeni, nu pré voiam ca toti aceia sê scia unde e tînt'a caletoriei mele? — deci par' câ nici n'asiu fi audítu intreba-rea, nu respunsei nimica.

Birjariulu inse me intrebá de nou:

— La care otelu sê manu, domnule?

— Tiene-ti gur'a i dísei in urma, si mana!

Plecaram, si candu esframu din curtea calei ferate, lu-intrebai:

— Scii unde siede dlu Z....

— Cum sê nu sciu? — respunse elu — e di-rectorulu temnitiei, — si blastematulu de elu începú sê suridia.

— Mana acolo, — i dísei apoi.

— Sciu, sciu; la temnitia, — respunse elu éra-si suridiendu, si si-indemnâ caii la unu mersu mai rapede.

Erá o tina cumplita, si in tin'a acést'a trasur'a mi-para ca o corabia notatória. Notamu, notamu dar in fine, éta câ in departare aparú o casa mare, inaintea acesteia se preamblá unu soldatu cu pusca pe umerulu seu.

Cas'a ast'a erá temniti'a cea renumita a crimi-

nalistiloru. Vis-à-vis de ast'a — precum audii in Pest'a — trebuia sê fia inchisórea diuaristiloru.

Me uitai intr'acolo. Si éta nu gresii. VEDIUI o casa mica, inaintea careia asidere se preamblá unu ostasiu cu pusc'a.

Ordinai birjariului sê mano acolo, si numai de-cátu statú inaintea portii cas' *rosie*.

Me coborii. Voiam sê intru, inse pórt'a erá in-cuiata, — dar se des'ca numai decátu, si din lain-tru me salutá unu ostasiu cu aceste cuvinte:

— Ai siedula de la dlu directoru!

— Ba.

— Apoi fara asta nu te potu lasá in laintru.

Vai, gandeam, tare mai iubescu aice pe priso-nieri! Nu lasa pe nime la ei fara siedula, ca nu cum-va sê i póta conturbá atare omu réu.

Intr'aceste inse se ivi la pórt'a unu prisonieru tineru, unu diuaristu magiaru, carele chiar si-acceptá mirés'a, cu carea numai pentru aceea nu se póte cu-nuná, câ-ci sermanulu e condamnatu la inchisóre de unu anu, — sub protectiunea acestuia apoi intrai fara siedula.

Chili'a, in care Alesandru Romanu meditéza despre libertatea de presa la noi, o catra strada, — si ca cine-va sê nu se póta uitá inu laintru, si astu-felu sê nu-i póta face incomoditate, ferestile sunt un-se cu ce-va ce causeze, ca nici elu sê nu póta vedé prin ele afara. Altu felu prospectulu o minunatu; vis-à-vis e — temniti'a cea mare a robiloru.

Abié petrecui la dinsulu câte-va minute, si se ivi unu soldatu, carele me intrebá cine sum, ca sê póta reportá la directorulu.

Apoi nu peste multu viniu altulu, carele aduse o pane pentru diu'a aceea; câ-ci diuaristii condam-nati capeta pe fia-care dí o pane si 50 cr.

Dupa ce vorbiromu de ale nóstre éراسi se ivi alu treile soldatu si aduse afisiulu teatralu pentru diu'a aceea. Prisonieru si anuciulu teatralu! Ce satira!

Esti apoi sê visitediulu si pe oialti prisonieri, intre cari mai am vr'o doi cunoscuti.

Cu asta ocaziune vedui pentru prima-óra, pe Hurban, renumitulu conducatoriu alu slovaciloru in 1848. Dinsulu e condamnatu la 6 luni. Muierea lui dimpreuna cu cei siepte prunci ai sei lu-gelescu in departare de patru-dieci de mile.

Chiar candu fui la elu, i adusera si lui anuci-ulu teatralu. Din curiositate aruncaí ochii a supra acelui anuciulu, sê vediu ce se va represintá de séra in teatralu magiaru din Vatiu.

Éta titlulu piesei: „Dá slovaculu cortelu, cá te va scóte din casa!“ Éra actele erau botezate asié: actulu antâiu: „Slovaculu care stá sê móra de fóme;“ actulu alu doile: „Slovaculu inganfatu;“ actulu alu treile: „Esi din casa Slovacule!“

Aretai lui Hurbau afisiulu toatralu, care vorbesce intr'unu modu, forte categoricu despre fratietatea ungurésca, si elu surise cu amaru.

Visitai apoi pe coialalti: Celu mai vechiu locuitoriu intre toti era redactorulu foii umoristice „Ludas Matyi.“ Au trecutú d'oue-dieci de luni, de candu e inchisu. In acestu timpú d'insulu a facutu mai multe feluri de rachie, si le-a numitu pe un'a „rachia de arestu“, pe alt'a „amaru prociurescu“, etc. etc.

Am uitatu se mai amintescu mobilele odailoru. Aceste constau din urmatóriele: unu patu, in acest'a unu sacu de paie, o perina umpluta cu fenu, unu tiolu de acoperitu; apoi unu sifonu, o mésa si unu scaunu. Atát'a totu.

Dupa miédia-di eram la unulu din prisonieri. De odata se deschise usi'a, si intrá unu colegu de alu loru, aducandu cu sine si scaunulu seu, — apoi nu peste multu veni alu doile si alu treile, fia-carele cu câte unu scaunu.

Scen'a era destulu de comica, ca se ridu, in se ei faceau ast'a cu tota seriozitatea. Pe semne ei s'au dedatu deja cu aceea, cá de câte ori se aduna la órecare, ducu cu sine si scaunele, cá-ci altu-felu n'au unde siedé.

Dupa miédia-di facui cunoscentia cu directorulu. Al. Romanu me recomandá graciei sale. D'insulu me si asigurá despre bunavointi'a sa. Multiamu!

Eu inse plecai a casa, si sosindu in locuinti'a mea, me bucurai, cá am scapatu cu mustetiele in-tregi.

O lacrima intre risuri.

Oonorabili cetitori ai Gurei Satului mi-voru permite, ca se versu si eu odata o lacrima, si se plangu in foi'a acést'a mórtea unui june amicu alu meu, carele cu glumele sale binenmerite a procuratu on. publicu multe minute de distractiune viala.

Alesandru Moldovanu I vice-notariu la tribunalulu comitatului Zarandu, dupa unu morbu de 8 díle, in etate de 26 ani, a repausatu la 16 ian. in Baia-de-Crisiu.

Repausatulu june cu talentu a fostu unu anu si jumotate colaboratoriu internu alu Gurei Satului, ér apoi — departandu-se din Pest'a — a ramasu pana la finea vietii sale unulu dintre cei mai diliginti colaboratori estranei.

Epistol'a lui Pacala in numerulu trecutú inca e opulu seu, — si éta acuma sum silitu cu nespusa dorere d'a anunciá mórtea lui!

Fia-i tierin'a usióra, si memori'a binecuvéntata!

Redactorulu.

Conscriptiunea poporalui.

La o redactiune romana.

- Cátu vinitu ai dle?
- De n'asiu avé deficitu de d'oue mii de florini, n'asiu avé nici unu vinitu.
- Cátu colaboratori ai?

- Atátia câtú vreu se luere gratis.
- Cátu prenumeranti?
- Iérta-me, cá secretele redactiunale nu se potu spune.

La unu canonicu.

- Cátu vinitu ai reverendisime?
- Trei mii de fl.
- Cátu dai pentru diuarie romanesci?
- Nimica.
- Cátu prunci ai?
- Horrendum....
- Pardonu! Am gresitu. Am uitatu, cá rubric'a ast'a la dta remane neumpluta.

La unu protopopu.

- Cátu purcei ai?
- Cinci-dieci.
- Si scrófe?
- Nici una.
- Cum se póte?
- Asié, cá purcei i-am capetatu de la dascali pentru dobandirea unei statiuni invotiatoresci.

La Giga.

- Ai pivnitia la casa?
- Da.
- Este vinu in ea?
- Dorore, cá nu mai este.

TANDA si MANDA.

T. Da unde ai fostu in septeman'a trecuta, frate Mando?

M. Am fostu la Vatiu se mai vediu pe Ales. Romanu.

T. Ce mai face?

M. Face bine, dar se cam uresce, dar nu se va uri multu timpu.

T. Cum asié? Dóra....

M. D'apoi chiar acuma cetii in „Albina“, cá Ionu Porutiu asidere e condamnatu la inchisóre.

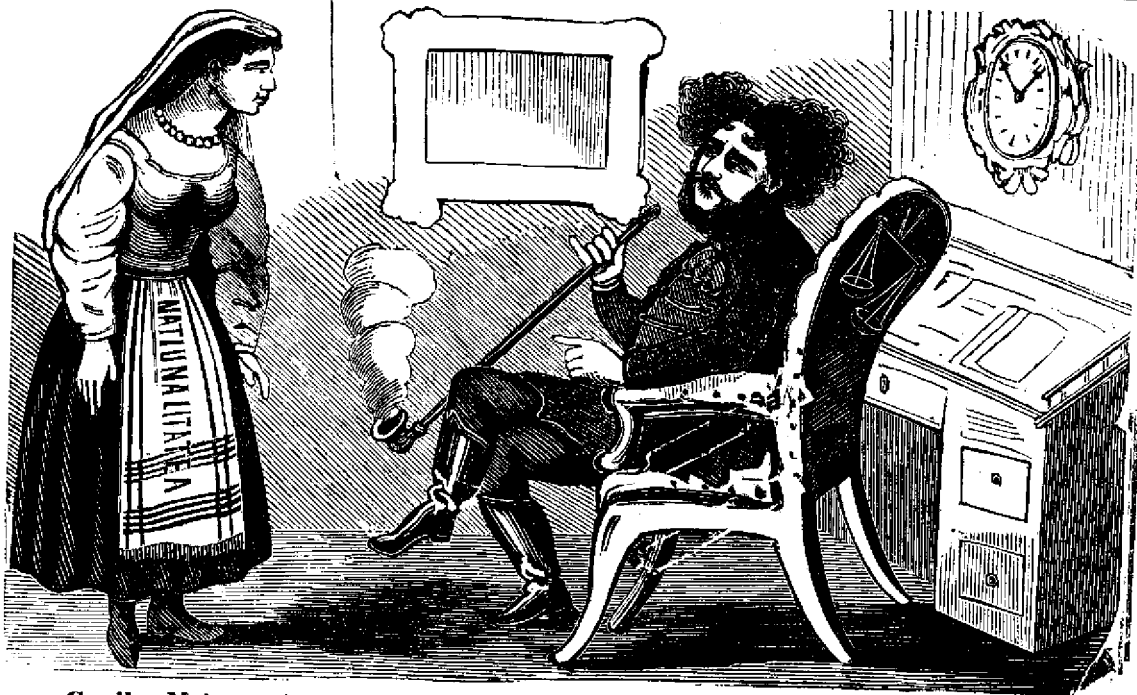
T. Nu mai díce!

M. Vedi dara in acést'a de nou, cátu de buni frati ni sunt ungurii. Pe Porutiu numai pentru aceea lu-condamnara la inchisóre, ca Romanu se nu se urésca singuru.

Post'a Gurei Satului.

La Lug. . . . Tiparirea nu se póte asié curendu, . . . ti-am spus, cá manuscrisutulu nu e curatu. Xilografii era incetu lucra.

Sarutarea. Este buna — inse nu pre hartia — nici de la dta.

Copila. Mai cugeti sê me tîeni în slujba și în anulul acest'a, și sê nu-mi dai nici de mâncare?
Ondrașiu. Fiîndu-câ tu vrei sê te saturei, apoi nu-ti potu da nimica!

Tîarc'a. Dar treci frate, și nu me cunoscî?
Gur'a Satului : Éca, éca! Prunculu Banatului! p'aici esti? Iá sém'a, câ sari pre multe garduri, și-su parii ascuțiti...

Proprietariu, redactoru respundiatoriu și editoru : **Iosifu Vulcanu.**

Cu tipariulu lui Alesandru Kocsi în Pest'a. Piatî's Pesciloru Nr. 9.